

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Cdo/17/2019
Identifikačné číslo spisu: 8514202489
Dátum vydania rozhodnutia: 23.06.2020
Meno a priezvisko: Mgr. Dušan Čimo
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:8514202489.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne D. R., trvale bytom v K. XXX, zastúpenej splnomocnenkyňou LEGES Advisory s.r.o., so sídlom v Banskej Bystrici, Pod Urpínom 923/5, v mene ktorej koná ako konateľ advokát Mgr. Ján Jagoš, proti žalovanému J.Á. R., trvale bytom v J. XX, o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva, vedenom na Okresnom súde Stará Ľubovňa pod sp. zn. 4C/74/2014, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 12. septembra 2018 sp. zn. 18Co/51/2018, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalovanému nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Stará Ľubovňa (ďalej tiež len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 26. októbra 2017 č. k. 4C/74/2014-256 I. zastavil konanie v časti týkajúcej sa vyporiadania hnutelných vecí; II. bezpodielové spoluvlastníctvo strán sporu (ďalej tiež len „BSM“) vyporiadal prikázaním do výlučného vlastníctva žalobkyne rodinného domu súpisného č. 193, postaveného na pozemku KN C č. 332, vedeného na LV č. XXX v katastrálnom území K. a hospodárskej budovy postavenej na parcele KN C č. 334 v rovnakom katastrálnom území, ktorá nie je evidovaná na LV; III. žalobkyňu „zaviazal“ (správne jej mal uložiť povinnosť - pozn. Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ďalej tiež len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) doplatiť žalovanému na vyrovnanie podielu na hodnote majetku tvoriaceho BSM sumu 14.025,40 € do ôsmich mesiacov (odo dňa právoplatnosti rozsudku); IV. vyslovil, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov konania a V. a VI. obom stranám uložil povinnosť „uhradiť“ (správne „zaplatiť“) štátu súdny poplatok za vyporiadanie BSM na svoj bližšie neoznačený účet (súdu prvej inštancie) do 15 dní (od právoplatnosti rozsudku) a to žalobkyňi v sume 841,52 € a žalovanému v sume 420,76 €. Právne svoje rozhodnutie (pokiaľ šlo o vec samu) odôvodnil ustanoveniami § 144, § 145 ods. 2 a § 186 ods. 2 vety druhej Civilného sporového poriadku (zákona č. 160/2015 Z. z. v znení zákona č. 87/2017 Z. z. a dnes už i zákona č. 350/2018 Z. z., ďalej tiež len „C. s. p.“) a § 143, § 149 ods. 1 až 3 a § 150 Občianskeho zákonníka (zákona č. 40/1964 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení, ďalej tiež len „O. z.“); vecne potom právoplatným rozvedením manželstva strán sporu, nedostatkom ich dohody o

vyporiadani BSM, späťvzatím žaloby v časti vyporiadania hnutelných vecí spojeným s požiadavkou oboch strán sporu na vyporiadanie len nehnuteľného majetku a ich dohodou ustaľujúcou hodnotu nehnuteľností majúcich sa vyporiadať sumou 60.000 € (ktorej neskoršie spochybňovanie žalovaným neprichádzalo do úvahy). Nad rámec toho výsledky vykonaného dokazovania podľa súdu prvej inštancie odôvodňovali odklon od zákonnej zásady rovnosti podielov bývalých manželov a bezpodielových spoluvlastníkov (disparitu podielov v prospech žalobkyne) za situácie, keď tu bolo zvýšené úsilie žalobkyne o nadobudnutie a udržanie majetku a jej starostlivosť o rodinu, strany v spoločnej domácnosti nežili od roku 2007 a finančne spolu nehospodárili už od roku 1994 (17 rokov pred rozvodom manželstva) a žalovaný neplatil riadne výživné na deti a bol tiež právoplatne odsúdený pre prečin zanedbania povinnej výživy. Pri zhode strán o prikázani nehnuteľností do výlučného vlastníctva žalobkyne, ktorá tieto aj po zániku BSM užívala, však mal (súd prvej inštancie) za to, že výsledky vykonaného dokazovania neodôvodňovali ďalšie riešenie navrhované žalobkyňou, podľa ktorého by nemala žalovanému vyplatiť na vyrovnanie žiadnu sumu. Pri vyššej miere pričinenia sa žalobkyne o nadobudnutie vyporiadavaných nehnuteľností, avšak len čiastočnom preukázaní a možnosti zohľadnenia jednotlivých súm mal za to, že od hodnoty majetku bolo treba odrátať sumu vnesenú žalobkyňou do spoločného majetku ako jej výlučné vlastníctvo (16.264 € ako súčet súm 3.319 €, 2.987 € a 9.958 €) a sumu pôžičky žalovanému pri začatí jeho podnikania (1.659,70 €), teda 17.923,70 € a rozdiel, predstavovaný sumou 42.076,30 €, rozdeliť na 2/3 v prospech žalobkyne a 1/3 v prospech žalovaného, z čoho napokon vyplynul záver o sume 14.025,40 € (1/3 z 42.076,30) pripadajúcej na ustupujúceho bezpodielového spoluvlastníka.

2. Na odvolania oboch strán Krajský súd v Prešove (ďalej tiež len „odvolací súd“ a spolu so súdom prvej inštancie tiež len „nižšie súdy“) rozsudkom z 12. septembra 2018 sp. zn. 18Co/51/2018 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny (§ 387 ods. 1 a 2 C. s. p.) a žiadnej zo strán nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania. V celom rozsahu sa stotožnil aj s dôvodmi napadnutého rozsudku (vrátane odôvodnenia konkrétnej disparity podielov), považujúc odvolania žalobkyne i žalovaného za nedôvodné. K odvolacím námietkam strán dodal, že vyporiadanie aj pozemkov zastavaných vyporiadanými stavbami nebolo namieste, keďže tieto boli nadobudnuté darom a do BSM nepatria a to, čo žalobkyňa vniesla do spoločného majetku zo svojho, resp. i požičala žalovanému a riadne preukázala, súd prvej inštancie aj riadne zohľadnil. Zásady vyporiadania BSM pritom nie sú taxatívne vymedzené a pri rozhodovaní bol zohľadnený vnos žalobkyne, dĺžka trvania manželstva i spôsob výstavby rodinného domu; uzavrel odvolací súd, ktorý rozhodnutie o trovách odvolacieho konania odôvodnil právne ust. § 396 ods. 1 a § 257 C. s. p. a vecne nedostatkom úspechu ktorejkoľvek zo sporových strán.

3. Proti takémuto rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa (ďalej tiež „dovolateľka“) dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzovala z § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p. Napádaný rozsudok podľa dovolateľky spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, keď podľa jej názoru boli v konaní dostatočne preukázané skutočnosti odôvodňujúce ňou navrhovaný nedostatok tzv. výplatovej povinnosti (nezáujem žalovaného o potreby detí a o rodinu, nezaslúženie sa ním o nadobudnutie a udržanie spoločného majetku a naopak jeho poškodzovanie či viaceré negatívne okolnosti sprevádzajúce dnes už rozvedené manželstvo). Dosiaľ v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu neriešenou právnou otázkou potom je možnosť vyporiadania BSM prikázaním majetku jednému z bývalých manželov bez povinnosti výplaty týmto manželom druhého bývalého manžela, pričom odvolací súd na viaceré ňou nastolené otázky (vrátane tej vedúcej k podaniu dovolania) neposkytol žiadnu odpoveď. Navrhla preto rozsudky oboch nižších súdov zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

4. Žalovaný dovolací návrh nepodal.

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 C. s. p.) strana, v ktorej neprospech bolo napádané rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.) a to za splnenia podmienky jej zastúpenia a spísania dovolania na to určenou osobou (§ 429 ods. 1 C. s. p.), bez nariadenia pojednávania (§ 443, časť vety pred bodkočiarkou C. s. p.) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Na odôvodnenie tohto svojho postupu uvádza (§ 451 ods. 3 C. s. p.) nasledovné :

6. Podľa § 419 C. s. p. je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach §§ 420 a 421 C. s. p.

7. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C. s. p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C. s. p.).

8. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 C. s. p.). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 C. s. p.). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ C. s. p., je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť, z čoho konkrétne vyvodzuje prípustnosť dovolania a tiež označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod. V dôsledku viazanosti odvolacieho súdu dovolacím dôvodom neskúma dovolací súd správnosť napádaného rozhodnutia odvolacieho súdu nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

9. V danom prípade žalobkyňa vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p. (napriek formálnej citácii celého ustanovenia, teda všetkých troch písmen obsahujúcich jednotlivé do nich vtelené skutkové podstaty a procesné situácie, za ktorých zákonodarca pripustil dovolanie pre nesprávne právne posúdenie veci). Podľa neho je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

10. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p., musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnú (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou dovolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine alebo iného predpisu považovaného za súčasť tzv. hmotného práva), ako aj procesnoprávna (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Musí ísť pritom o právnú otázku, ktorú dovolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napádané dovolaním (ktoré by pri inom riešení otázky vyznelo inak). Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej nevedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p. musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní (a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom).

11. Sama polemika dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako dovolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p. (1 Cdo 51/2017, 2 Cdo 71/2018, 3 Cdo 172/2018, 4 Cdo 95/2017, 5 Cdo 87/2017, 6 Cdo 128/ 2017, 7 Cdo 99/2018, 8 Cdo 169/2018). Ak dovolateľ v dovolaní, prípustnosť ktorého vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p., nevymedzí právnú otázku, dovolací súd nemôže uskutočniť meritórny dovolací prieskum, hranice ktorého nie sú vymedzené. V takom prípade nemôže svoje rozhodnutie založiť na predpokladoch alebo domnienkach; ak by postupoval inak, rozhodol by bez relevantného podkladu a navyše za cenu porušenia procesného práva súpera dovolateľa na spravodlivý proces. V prípade absencie vymedzenia právnej otázky nemôže najvyšší súd pristúpiť k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili súd prvej inštancie a dovolací súd a v súvislosti s tým „suplovať“ aktivitu dovolateľa; v opačnom prípade by uskutočnil procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum, priečiaci sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a odvolacieho konania zvolenej v C. s. p., ale aj (konkrétne) účelu ustanovenia § 421 ods. 1 C. s. p. (tu pozri Števec M., Ficová S., Baricová J.,

Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol., Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. BECK 2016, str. 1382).

12. V prejednávanej veci síce podľa názoru dovolacieho súdu dovolateľka zastúpená kvalifikovaným právnym zástupcom (obchodnou spoločnosťou zriadenou advokátom, prostredníctvom ktorej tento poskytuje právne služby) vymedzila uplatnený dovolací dôvod (nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom) akceptovateľným spôsobom, zodpovedajúcim úprave z ustanovení § 432 ods. 2 C. s. p. a § 421 rovnakého právneho predpisu a vo všeobecnosti by sa šlo stotožniť aj s jej postupom spočívajúcim v tvrdení doterajšieho neriešenia podľa nej rozhodnej právnej otázky dovolacím súdom (skutková podstata prípustnosti dovolania pre nesprávne právne posúdenie veci podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p.); považovaniu dovolania za prípustné a tým aj za vecne prejednatel'né však v tomto prípade bránilo nesplnenie podmienky prípustnosti dovolania z tohto dôvodu, uvedenej v tzv. uvodzovacej vete (návetí) § 421 C. s. p., teda to, že otázka položená dovolaním nebola čisto právnou otázkou, od ktorej by rozhodnutie (či už odvolacieho alebo aj prvoinštančného súdu) záviselo.

13. Žalobkyňa totiž konkrétnym spôsobom sformulovania podľa nej významnej právnej otázky spôsobila, že táto otázka mala jednak charakter otvorenia len hypotetickej polemiky na tému, či v rámci do úvahy prichádzajúcich spôsobov vyporiadania BSM rozhodnutím súdu je možným aj také rozhodnutie, pri ktorom všetok vyporiadavaný majetok bude prikázaný jednej strane sporu a táto nebude povinná druhej strane zaplatiť na vyrovnanie nič (žiadnu sumu), okrem toho sa tu však tvrdila nesprávnosť vyriešenia dovolaním kladenej otázky v tom smere, že odvolací súd (a pred ním i súd prvej inštalcie) v prejednávanej veci zo všetkých možných alternatív vyporiadania nezvolili tú preferovanú neskoršou dovolateľkou, ale sa zhodli na výnimke zo zákonného pravidla rovnosti podielov, predstavovanej disparitou v pomere 2 : 1 v prospech žalobkyne.

14. Takto položená otázka ale v prejednávanej veci vykazovala znaky výsostne akademickej otázky (bez možnosti a/ vyvodzovania z nej prípustnosti dovolania a b/ zaujímania k takejto otázke vecného stanoviska dovolacieho súdu), keďže v tomto prípade už z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštalcie, prevzatého za základ rozhodovania i odvolacím súdom, celkom jednoznačne vyplynulo, že žiaden z nižších súdov výsledky vykonaného dokazovania nepovažoval za náležitý podklad pre úvahy o úplnom zbavení žalobkyne tzv. výplatovej povinnosti (v súvislosti s transformáciou predmetu vyporiadavaného BSM na výlučné vlastníctvo tejto strany sporu). Žiaden z nižších súdov preto v tejto konkrétnej veci nebol nútený zapodievať sa otázkou, či žalobkyňou navrhovaný spôsob vyporiadania (teda fakticky absolútna disparita podielov v pomere 1 : 0 v prospech jedného z bývalých bezpodielových spoluvlastníkov) platné hmotné právo vôbec pripúšťa a žiaden z nich preto ani nebol povinný formulovať (a ani neformulovať) kategorický záver obsahujúci odpoveď na túto otázku.

15. Odhliadnuc od práve uvedeného navyše nemožnosťou vyhodnotenia dovolaním položenej otázky ako čisto právnej (por. záver bodu 12. tohto odôvodnenia zhora) treba podľa dovolacieho súdu rozumieť to, že v konaní o vyporiadanie BSM (ako v jednom z konaní považovaných civilným sporovým procesom za také, v ktorom určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu) je konkrétny spôsob vyporiadania (vrátane vyriešenia predbežnej otázky výšky podielov vyporiadavaných spoluvlastníkov) závislý od okolností konkrétneho prípadu, teda vo vzťahu k aj dovolaním nastolovanej otázke od skutkových zistení odôvodňujúcich buď uplatnenie zákonom ustanoveného pravidla alebo niektorej výnimky z takéhoto pravidla. Spochybňovanie správnosti súdom zvolenej výnimky z pravidla rovnosti podielov potom principiálne (s výnimkou vyššie priblíženého, v tejto veci však výsostne akademickeho problému) nemá charakter spochybňovania správnosti právneho posúdenia veci, ale správnosti skutkových zistení, resp. správnosti vykonania či hodnotenia niektorého alebo aj viacerých vykonaných dôkazov nižšími súdmi alebo niektorým z takých súdov. Pokiaľ ale dovolateľka nesúhlasí s logickými úvahami a skutkovými závermi odvolacieho súdu (resp. v tomto prípade pre plné osvojenie si týmto súdom argumentácie z ním preskúmaného rozsudku skôr so závermi súdu prvej inštalcie) a s vyhodnotením zistených skutkových okolností, tu sa žiada pripomenúť záver ustálenej judikatúry dovolacieho súdu, podľa ktorej nedostatočné zistenie skutkového (skutočného) stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu

nezakladá ani vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ C. s. p. (1 Cdo 41/2017, 2 Cdo 232/2017, 3 Cdo 26/2017, 4 Cdo 56/2017, 5 Cdo 90/2017, 7 Cdo 11/2017, 8 Cdo 187/2017, R 24/2017, 1 Cdo 202/2017, 2 Cdo 101/2017, 3 Cdo 94/2017, 4 Cdo 47/2017, 5 Cdo 145/2016, 7 Cdo 113/2017, 8 Cdo 76/2018) a žiaden z týchto nedostatkov (aj v prípade ich výskytu) nezakladá ani prípustnosť dovolania pre nesprávne právne posúdenie veci.

16. Pre úplnosť treba doplniť, že dovolateľka v dovolaní namietala aj nedostatočné vysporiadanie sa odvolacieho súdu s jej odvolacími námietkami, naznačujúc tak - hoc aj bez výslovnej zmienky o ustanovení § 420 písm. f/ C. s. p. - porušenie práva na spravodlivý proces.

17. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú (tzv. zmätočnosť) vadu podľa spomínaného ustanovenia, sú a/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby (svojou procesnou aktivitou) uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia a b/ miera (intenzita) takéhoto zásahu súdu, ktorej výsledkom je porušenie (nerešpektovanie) práva strany sporu na spravodlivý proces.

18. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03). Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05).

19. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu tak, že sa ním rozumie faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol konanie alebo spor) znemožňujúca účastníkovi (strane sporu) realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní. Na to, aby mohlo dôjsť ku konštatovaniu zaťaženia konania pred súdom vadou v podobe porušenia nesprávnym procesným postupom súdu práva strany sporu na spravodlivý proces, musí byť daná jednak príčinná súvislosť medzi nesprávnym procesným postupom súdu a upretím strane sporu niektorého z jej prináležiacich procesných práv, okrem toho tu však musí byť aj zákonom predpokladaná intenzita zásahu do práv, odôvodňujúca záver, že nebyť takéhoto zásahu, strane sporu by sa dostalo možnosti uplatniť tie argumenty alebo námietky, ktoré pre nenáležitý postup odvolacieho súdu (resp. aj súdu prvej inštancie) museli byť uplatnené až dovolaním.

20. V prejednávanej veci nešlo podľa dovolacieho súdu usúdiť na splnenie žiadnej z takýchto podmienok.

21. Vo vzťahu k namietaným nedostatkom odôvodnenia (nepreskúmateľnosti) rozsudku odvolacieho súdu pôvodne čiastočne rozdielna a až neskôr zjednotená rozhodovacia prax najvyššieho súdu dospela k záveru, že pojem „procesný postup“ (priblížený už pod 19. zhora) principiálne nemožno vykladať extenzívne - jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu (v tejto súv. porovnaj najmä stanovisko občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu z 3. decembra 2015, uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky ako R 2/2016, podľa ktorého nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá tzv. zmätočnosť vadu, skôr tvoriacu súčasť § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. len výnimočne).

22. V prejednávanej veci o prípad vyššie spomenutej výnimočnosti a teda ani o prípad nutnosti uplatnenia druhej vety stanoviska R 2/2016 nejde. Výnimka sa má totiž týkať len celkom ojedinelých

(extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné i podľa judikatúry ESLP, o aký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (tu pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003), resp. ak odôvodnenie rozhodnutia obsahuje výkladom neodstrániteľné rozpory (protirečivosti).

23. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamená, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania (II. ÚS 76/07).

24. V posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ C. s. p. Za takú vadu nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa, ale výlučne to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom, pričom možnosť obmedzenia sa ním pri potvrdzujúcom rozsudku na faktické prevzatie argumentácie súdu prvej inštancie (§ 387 ods. 2 C. s. p.) spôsobuje nutnosť nazerania v takýchto prípadoch na rozsudky oboch nižších súdov ako na integrálny celok (ktorému v tejto konkrétnej veci dovolaním namietanú vadu - navzdory možnosti akceptovania výhrady o relatívnej stručnosti odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu - vytknúť nešlo).

25. Akademičnosť dovolaním položenej právnej otázky spolu s jej zmiešaným charakterom (v ktorom dominovalo spochybňovanie správnosti hodnotenia nižšími súdmi skutkových okolností prípadu v prejednávanej veci) tak spôsobovala nesplnenie základného predpokladu prípustnosti dovolania opieraného o ustanovenie § 421 C. s. p. a dovolaciemu súdu preto neostávalo iné, než dovolanie žalobkyne podľa § 447 písm. c/ C. s. p. odmietnuť.

26. Pri posudzovaní požiadavky dovolateľky na odklad vykonateľnosti dovolaním napádaných rozsudkov do rozhodnutia o dovolaní dovolací súd dospel k záveru, že zákonné predpoklady vyhovieva takémuto návrhu nie sú splnené a preto o takomto návrhu so zreteľom k ustálenej rozhodovacej praxi najvyššieho súdu v príslušnej oblasti nevydával žiadne samostatné rozhodnutie.

27. Rozhodnutie o náhradu trov konania o dovolaní najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C. s. p.).

28. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.